

Dbáme na dodržování práva. Nic víc

Lidové Noviny, 22. 2. 2007

Po přečtení článku advokáta Václava Vlka (Úřad Igora Němce se pustil na tenký led, LN 16. 2.) si musí každý soudný čtenář těchto novin položit otázku, co vedlo člověka profesně se pohybujícího v přesném významu a použití slov k tak exaltovanému, až hysterickému výpadu. K použití výrazů, které jsou vnímány jako s „osobou práva“ neslučitelné.

Na čí „kuřící oko“ bylo šlápnuto a proč to vedlo advokáta Vlka k tak zvláštnímu stavu myslí?

I když je Úřad pro ochranu osobních údajů (ÚOOÚ) - nevím proč - personifikován mojí osobou, chci zdůraznit, že se nejedná o privátní instituci, která se řídí názory svého představitele, ale státní úřad řídící se pouze zákonem.

Výčet obvinění, která na úřad vychrlil ve „svatém hněvu“ advokát Vlk, je imponující: přes šlapání po novinářích až po závěr, že je úřad šílený. S psychiatrickou diagnózou nemíním polemizovat. Zaměřím se pouze na stručné vysvětlení zásadních právních omylů pana advokáta.

Jedním z nich je například tvrzení, že je v pořádku zveřejňovat na internetu údaje o uživatelích levných nájmu a navíc že se jedná o údaje pravdivé. To není pravda a nevím, jak k tomu pan advokát došel.

Platné právní předpisy tohoto státu (ale i v Evropě) stanoví, že nelze o lidech posbírat nejrůznější skupiny informací (ať už jsou veřejně dostupné komukoliv nebo dostupné jen pro zákonem vymezený účel) a tyto informace dále zpřístupnit prostřednictvím internetu, aniž jejich zpřístupnění ohrozí soukromí těchto osob. Pokud se k tomu někdo odhodlá, musí nést s tím spjaté povinnosti týkající se zpracovávání dat (aktualizovat, vést v přesné, pravdivé formě).

Tato povinnost je nyní porušována. Proto úřad musí jednat a jedná. Tvrdá slova o šlapání úřadu po novinářích ohledně zveřejňování finančních příznání osob k tomuto určených zákonem ukazuje na nedostatečnou znalost faktů: Možnost zveřejnění nedovoluje zákon o střetu zájmu.

Zákon umožňuje otevřeně nahlédnout každému, a to i dálkovým způsobem do registru obsahujícího soubor všech těchto dokumentů. Také určuje způsob a účel, jakým má být s takto získanými informacemi nakládáno.

I tady úřad „jen“ dbá na dodržování platného právního předpisu. Atmosféra zcela matoucí V třetím tématu pan advokát velmi přesně popisuje, co zákon umožňuje advokátovi, a co nikoli ve věci klienta. Úřad již delší čas usiluje o jednání s Českou advokátní komorou, aby se odstranily některé problémy týkající se možnosti uplatnění dozorové působnosti úřadu na situace, kdy advokát zpracovává osobní údaje ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Pro samotné advokáty by nemělo být překvapením, že úřad tuto působnost má. Bohužel právě ústy některých reprezentantů České advokátní komory, mezi něž patří i autor článku, se vytváří atmosféra zcela matoucí.

Pokud lze uvést příčinu současného konfliktu, došlo k tomu, že advokát porušil podle úřadu povinnost chránit soukromí osoby, se kterou jeho klient v minulém období byl ve sporném řízení. Shodou okolností se jednalo o novinářku, která upozorňovala na některé praktiky spojené s činností dotyčné advokátní kanceláře, a shodou okolností je tento advokát angažován v činnostech vedení ČAK. Reportáž včetně vyjádření aktérů tohoto případu odvysílala Česká televize již před delší dobou, takže by se zdálo, že důkazní materiál je celkem jednoznačný. Úřadu jsou však neustále kladeny překážky, aby mohl tento případ objektivně prošetřit, přičemž se argumentuje právě povinností mlčenlivosti advokáta. Co k tomu dodat. Úřad opět jen postupuje podle platných právních předpisů tohoto státu, samozřejmě s plným respektováním postavení i povinnosti mlčenlivosti advokáta. Jenom vzniká otázka, proč se dotyčný advokát touto povinností neřídil, když zveřejnil informace týkající se dotyčné novinářky, a koho v ten moment vlastně hájil. Snad sám sebe, ale to už je jiný příběh, kam zákonná povinnost mlčenlivosti advokáta ani oprávnění úřadu nesahá.

Závěrem bych rád podotkl, že stanoviska a praxe úřadu jsou pečlivě sladěny s obdobnou problematikou EU a celosvětového fóra, kde je úřad řazen mezi odborně uznávané autority. Svědčí o tom naše účast v evropských projektech, jež mají zlepšit podmínky ochrany soukromí ve státech, které přistupují nebo hodlají přistoupit k EU. Jestli panu advokátovi naše stanoviska připomínají příručky KGB, chci ho upozornit, že žádný z pracovníků úřadu, zřejmě na rozdíl od něho, je neměl nikdy možnost číst.

RNDr. Igor Němec
předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů